

Výtah nebo plošina? Hajdalák pomalý, v průvanu kovaný

Humorné i poučné příběhy slastí života se nevzdávajícího vozičkáře Pepy Procházky

Díky sportovním seniorským aktivitám jsem trochu zapomněl na své zdraví. Konkrétně na zuby. Nejdříve se mi ulomil kus jednoho zubu a pak další. V puse jsem měl najednou více místa na jídlo. Musím na svou obranu říct, že jsem toho nezneužil a jedl jsem málo. Když nic nedělám, nemohu baštit jako nějaký dřevorubec. Nic mě nebolelo, jen zuby měly ostré hrany, když jsem jazykem kontroloval to nepříjemné nadělení.

Časem jsem hrany jídlem obrousil a vyrazil jsem k paní zubařce. Objednala mě za týden. Při prohlídce zjistila, že se s jedním zubem nedá nic dělat. Když nebolí a nevadí, ať si se mnou užije mé sedmdesátiny. Zaslouží si to víc než já. Na druhém zubu se pozorné paní zubařce nelíbila jedna pištěl. Když se mě začala ptát, jak mi slouží ledviny, plíce a srdíčko, zpozorněl jsem. Pak dodala, že tam může být zánět, který hnisá a šíří do těla infekci. Zeptal jsem se, co s tím?

„Napišu vám poukaz na rentgen. Sjedete si metrem do stomatologického centra Lípa v Nových Butovicích. Je to tam kousek. Pak mi přinesete výsledek a uvidíme, co s tím dál,“ nastínila mi věci příští.

Zánět, o kterém jsem neměl ani tušení, vůbec nebolel. Zavolaal jsem druhý den do centra, abych se zeptal, kdy tam jsou. Ordinovali pět dní v týdnu. Na portálu Dopravního podniku hlavního města Prahy jsem si našel spojení do Butovic a vyrazil jsem. Sám na vozíku. Metrem jezdím občas a musím si zjistit předem, zda je konkrétní stanice bezbariérová. Ty nové jsou všechny. Výtahy, které jsou na Zličíně, Hlavním nádraží, Florenci či v Letňanech, fungují skvěle. Že někdy obsadí celý výtah zdraví lidé, jsem si zvykl, a proto raději cestuju s časovou rezervou.

Co jsem objevil v Nových Butovicích, nebyl výtah, ale plošina. Měl jsem i trochu smůly, že než jsem zjistil, kde je, předběhly mě dvě pospíhající maminy s kočárky. Tu jednu jsem sledoval, co vše mačká, a vypytaal jsem se jí, jak plošina funguje. Bylo totiž vidět, že se náramně vyzná. Druhá mamina ale byla dost nervní. Po příjezdu další soupravy metra oslovila svého známého, zda ji nepomůže s kočárkem nahoru, že nechce strávit mládí čekáním na tu lemru línou, která jezdí jako zpomalený film. Zajásal jsem potichu, že odešla...

Pár plošin jsem si v životě už vyzkoušel na vlastní kůži a byl jsem s nimi

často spokojený. Tady – v Nových Butovicích – je to ale hrůza hrůzoucí. Když je plošina nahoře, musíte si ji nejdřív přivolat, to je celkem normální. Tady ale mačkáte střídavě čtyři tlačítka, než konečně poznáte, které je to správné.

Výtah jede dolů velmi pomalu – asi jako schodolez – bezmála čtyři minuty: držíte několik sekund jeden z čudlíků, přičemž plošina ujede tak metr. Než dojde plošina dolů k vám, prst si jednoduše umačkáte na maděru. To je ale jen začátek peripetií s neobvyklým výtahem. Po příjezdu dolů se otevře zábrana a vy zjistíte, že nájezd na plošinu je tak vysoký a krátký, že musíte někoho požádat, aby vás na plošinu šikovně vystrčil a pak dostrčil na bezpečné místo. Sám to prostě nedokážete. Riskovat převrácení dozadu nebude chtít nikdo.

Potom přicházejí na řadu další čtyři minuty, než se dostanete nahoru. A samozřejmě musíte použít jiný prst, protože ten umačkaný je zralý k vyšetření na ortopedii. Kromě toho je nezbytné vyzbrojit se i odolností proti silnému proudění vzduchu. Asi jako by vás posadili do zkušebního tunelu, aby zjistili aerodynamické vlastnosti vašeho vozíku při ovladatelném proudění vzdušných proudů. V tomto případě zcela neovladatelném. A to mě tento vysokorychlostní luft čeká i při zpáteční cestě. No potěš!

Dostat se do centra Lípa a zpět do metra byla makačka. Připadal jsem si jak

na horské dráze. Byl jsem rád, že mi pomohlo několik lidí, jinak šlo kromě zubů i o zdraví dalších částí mého vyfoukaného těla. Zuby mi zrentgenovali a ihned předali snímek pro mou paní zubařku. Když viděla dlouhé kořeny mých raťafáků, poslala mě raději na Karlák, kde jsou zubaři, kteří mají sakra sílu.

Jedu tedy tam. Od stanice tramvaje je to pro vozičkáře cesta do pořádného kopce. Když vidím tu více než padesátku pacientů, jsem z toho málem na prášky. Ale do ordinace slavnostně vjíždím po slabé půlhodině, takže paráda! A uvnitř také paráda – ve veliké místnosti se na mě kření tři zubaři...

Vše proběhlo tak, jak mělo. Dokonce se na mě – s mým svolením – učila mladá budoucí zubařka. Byla nejen mladá, šikovná, ale i nádherná. A já byl statečný kvůli ní, i když to i přes umrtvení dost bolelo. Poctivý pan zubař mě pak poslal ještě na rentgen, jestli tam nezůstal kousek z těch nekonečně dlouhých kořenů. Zůstal. Lépe řečeno – zůstaly, dva kousky. Budoucí stomatoložka je na snímku neviděla, ale pan doktor ano. Po dalším umrtvení se krásné zubařce podařilo ty důkladně schované zbytky vytáhnout.

Až budu mít větší problémy se zuby, tak pojedu jedině na Karlák. Byli precizní. Sestřička, pan doktor i mladičká zubařka. A klidně projedu znovu tím fukarem v Nových Butovicích. ■

